

szülőkhöz sem jutnak el a lényeges információk. Ez egyrészt érthető is, mert ha valami oly módon kötelező, mint ma nálunk a védőoltás, akkor valójában értelmetlen önbosszantásnak tűnik információkhoz jutni róla. Így inkább sokan megadóan elfordítják a tekintetünket. Pedig nyilvánvalóan közös célunk, hogy gyermekeink hosszú távon is egészségesebbek lehessenek. Ezért szeretnénk, ha a védőoltások egy előremozdító, problémafeltáró párbeszéd középpontjába kerülnének. A kétséges részek feltárásával, a konzekvenciák levonásával az összes érintett kedvezőbb helyzetbe kerülne. A hazai oltási rendszer alapos átvilágítása és rugalmasabbá tétele, az oltásokat feltétel nélkül elfogadóknak is fokozott biztonságot jelent. Nem kérdés, hogy egy jobb, kiforrottabb, a gyermek, és a lakosság aktuális egészségi állapotához rugalmasan igazítható oltási rendszer mekkora előnyt jelentene az ország összes lakosa számára.

Mindezek mellett – de semmiképpen sem mellékesen – érvényesülnének az alapvető emberi szabadságjogok, és megteremtődhetne ezen a területen is a másként gondolkodás szabadsága.

A független gondolkodás és cselekvés kereteinek megteremtése közös ügyünk, morális, szakmai és jogi értelemben egyaránt. Teremtjük meg a lehetőségét annak, hogy a jó és hatékony védőoltások kényszer nélkül, a belső meggyőződésnek és a társadalmi konszenzusnak megfelelően kerüljenek felhasználásra. Ezzel szemben a kevésbé lényegesnek vagy kétségesnek mutató oltások ne legyenek kötelezőek, de továbbra is ingyenesen kapják azok, akiknek erre igényük van.

▪ *Végül ízelítőnek néhány kérdés, amely a világ orvosi és szülői közvéleményét - így bennünket is - foglalkoztat:*

Mi történik az immunrendszer egészével a védőoltás hatására? Hogyan súlyozzuk az egyes oltásoknál

azokat a tényezőket, amelyek egy oltás mellett vagy ellen szólnak? Hosszú távon van-e, lehet-e összefüggés az allergiák, az autoimmun, a hematológiai betegségek egyre gyakoribbá válása és az egyes oltások immunrendszer-módosító hatása között?

Melyek azok a hatások és mellékhatások, amelyeknek a kutatók, valamint az oltóanyagipar túl kevés figyelmet szentel? Valóban megfelelően informálnak-e bennünket a gyártók, illetve a velük együttműködő vakcinológusok?

Mi a különbség az oltás által vagy az önerőből leküzdött gyermekbetegség között immunológiai szempontból? Túlterhelhető-e a csecsemő immunrendszere, a korán és egyszerre beadott kombinált oltóanyagokkal?

Melyek a valóban veszélyes betegségek, amelyek ellen nagyon fontos oltanunk, és melyek azok, amelyek ellen oltani értelmetlen, és alkalmazásuk csak bizonyos gazdasági érdekeket szolgál? Nem illúzió-e így módon törekedni a teljes betegségmentességre?

▪ *És végül, de nem utolsósorban:*

Hogyan dönthetünk mégis félelemmentesen a betegség veszélyeinek és az oltások nem kívánatos és ismeretlen hatásainak kettősségében?

Amennyiben az olvasó kielégítő válaszokkal rendelkezik a fenti kérdésekre – meglehet - feleslegesen fordítaná idejét további tanulmányozásukra. Amennyiben ez mégsem így lenne, kérjük, tartson velünk ebben a közös gondolkodásban. Ez az írás csupán „mag” kíván lenni. Olyan mag, amely a felelősségteljes és tiszta motivációjú gondolkodás talajára hullva, egy egészségesebben felnövekvő nemzedéket terem.

További információ:
 NYITOTT KAPU KÖZHASZNÚ
 ALAPÍTVÁNY
 e-mail: csillag-kapu@axelero.hu
 Hajdú-Ráfi Gábor 20/340 7301
 dr. Leleszi Zoltán 30/393 5756

Való világ

■ GYERMEKVÉDELMI SHOW

A valóságról mindeddig azt gondoltam, hogy egyfelől materiális, tapasztalható, megélhető, másfelől pedig, ami létezik, végbemegy, leírható: természettudományos módszerekkel, szükség esetén filozófiai fogalmakkal. A negyedik X után kellett rádöbbenem, hogy amit eddig a valóságról sejtettem, fatális tévedés volt, mint sok más egyéb, ami a bölcsészkar számlájára írható. Szóval a valóság, a való világ nem az, ami úgy nagyjából magától létezik, látszik, hanem egészen más. Azt mondják újabban, inkább olyan, amilyenné tesszük, amilyennek látni akarjuk. Pl.: vegyél egy villát, tegyél bele egy tucat optimistát, adj nekik enni-inni, és ez a valóság. Milyen egyszerű és derűs!

Akkor a valósághoz való viszonyommal is baj lehet? Valószínűleg. Biztosan azért voltam eddig frusztrált gyermekvédelmis, mert a valóságot helytelenül értelmeztem, és negatívan-racionálisan álltam hozzá. Az eddig lenyomott öt év a gyámhivatalban lehetett volna operetesen könnyed is, ha már időben eltanultam volna az új valóságzemléletet.

Szerencsére a sors kegyes volt hozzám, adott egy utolsó esélyt. Hallottam kinyilatkoztatni hazánk pádréját, egyben fitneszfilozófusát, és ezzel megváltozott az életem. A nagy asztrológus delejes hatására hagytam, hogy átjárjon az életerő, és arra eszméltem, képes vagyok urán nélkül is pozitív energiák kisugárzására. Ezek után, nem mint kilátástalan ügyek intézője léptem át reggelenként a gyámhivatal küszöbét, hanem a gyermekvédelem jedijeként, az erő ugyanis már velem volt.

A sorsdöntő naptól kezdve a gyermekvédelmi törvényt is másképp látam. Erő nélkül azt tartottam róla, hogy olyan eurokonform jogszabályrendszer, amely tétován mozog e kies keleti tájékon. Csukott szememmel rést véltem észlelni a jogalkotás és jogalkalmazás terén. Pedig nem így van. A módosítás óta pláne nem!

Most már tudom, e törvény úgy tartja a szöveget és irányt Európa nyugatabbi része felé, hogy közben szülőföldileg is végrehajtható. Keep smiling.

Ezzel az új hittel, meggyőződéssel fogadtam a minap is ügyfeleimet a gyámhivatalban. Először egy anyukával vettem fel jegyzőkönyvet, akinek a gyermekei átmenetileg 5. éve vannak nevelésben. Elmondta, hogy munkahelye megszűnt, albérleti díjat két hónapja nem fizet, így egyelőre csak látogatni tudja a gyerekeket, kihozni nem. Korábban erre szemlesütve a szociális osztályról igényelhető segélyt és közhasznú munkát javasoltam volna, néhány vigasztaló szó kíséretében: legalább a srácok rendben vannak bent, egészségesek, lesz belőlük valami. Most azonban - pozitív energiaözönben úszva - együtt számolni kezdtünk: másfél év múlva már vége az átmeneti nevelés egyik felének, a nagyobb fiú 18 éves lesz, azután kisvártatva az öccse is. Munkába áll a fiúkkal, hármásban, megfelelő beosztással 15-20 év alatt egy lakást is összehozhatnak, mert a gyerekeknek, tudja, joguk van...

Aztán egy apa jött azzal a panasszal, hogy a határozattal szabályozott kapcsolattartás és az újabb felszólítás ellenére volt felésége nem engedi hozzá gyermekét. Régi reflexszel már a Soros bizonyítási eljáráson, az újabb szankción, esetleg egy működőképesebb határozaton

törtem a fejem. Az apa, közben régi motorosként, szkeptikusan számoltgatótt: újabb határozat, újabb fellebbezés, újabb közigazgatási per, újabb hónapok. Ekkor jött az erő, vele a megvilágosodás. Apuka! Vegyen egy üveg konyakot, azzal credjen le alfábal! Ott a lélektől lélekig tartó úton annyit, de annyit találkozhat a gyerekekkel, amennyit akar, nincs az a feleség, aki útjába állhatna, nincs az a hatóság, amelyik tehetetlenkedne maga körül.

Sikereimtől megittasodva fogadtam az otthonteremtési támogatást kérő 20 éves fiút. (Olyan marhájó dolog csuklóból életeket megoldani, és pozitív gondolkodással ez nagyon megy.) Szóval, ennyit voltál bent, ennyi járna tisztán, ebből lejön a végszámadásban szereplő összeg, így kb. 300 000 Ft-ra leszel jogosult. Ha ehhez hozzátesszük a saját pénzedet, szerencsés esetben megcsíphatsz egy bérleményt az albérlők házában, öt évre. A pályázathoz 540 000,- Ft kell, a maradék elég lesz a legszükségesebb (használt) bútorokra.

De a sajátot ne tessék belekalkulálni, mert amikor kijöttem az otthonból, anyámnak vettem egy üveg kevertet, apámnak meg egy doboz cigit. De a többi félmillió? Ja, azt kölcsönkérték. Régen azt mondtam volna tanácstalanságtól és bosszúságtól kikerekedett szemmel: öreg, az otthonteremtési így max. 3 havi albérletre elég, ha Pesten szeretnél maradni. Utána mi lesz? Próbáld megkeresni inkább az utógondozódat, nézzetek befogadó otthon után, menj el dolgozni vagy regisztráld magad. Keress annyit az otthonteremtésihez, hogy legalább pályázhass később a Kórákásba.

De hol van már a realista-pesszista szemlélet! Átható, mintegy nindzsás tekintetemet rávettem a fiúra, erőátadó mozdulattal vállára tet-

tem a kezem: a bizakodás csodákra képes, ha kezekben lesz az otthonteremtési, keresd meg az első lottózót, találd el a nyerő számokat, lesz lakás, kocsí, a többivel irány a tőzsde... Don't worry, be happy.

A srácnak nem volt ideje hálálkodni, mert máris kopogott az utolsó ügyfelem. Előadta, hogy egyedül neveli három gyermekét, a férje évek óta nem fizet tartásdíjat (havi 3x 2000 Ft), több mint 200 000 Ft-tal tartozik, amit egyre nehezebben tud nélkülözni. Hitetlen, avittas ügyintézőként arról világosítottam volna fel a szülőt, hogy forduljon sürgősen bírósági végrehajtóhoz, a foglalást követően eldől, mi lesz, átmeneti behajthatatlanság esetén van mód a tartásdíj megelőlegezésére, ha minden egyéb feltétel is összeáll.

Ehelyett pozitív gondolkodásra ösztökéltem ügyfeletem. Képzeld el, mennyivel rosszabbul járna, ha volt férje 200 000 dollárral tartozna, de szerencsére csak ugyanennyi gyenge forinttal sáros. Mert nem láttam rajta a teljes megnyugvást, azt is hozzátettem: örülhetünk, hogy nálunk nincs háború. Ekkor láttam arcán a metamorfózist, el tudott szakadni partikuláris érdekeitől, helyzetét képes volt globálisan látni. A földkerekség bajainak, éhezőinek viszonylatában mi az a havi rongyos 6000 Ft?

Kollégáim irigykedve kérdezték a nap végén, mi a titkom, miért tudok mindent megoldani? Válaszul mutattam nekik egy fotót az aurámról, amely a pozitív töltöttség okán rózsaszínben tündökölt, majd a druidák beavatott, misztikus köszönetével távoztam: csá csumi csá.

Pinezics Mária